

Enskild motion

Motion till riksdagen 2016/17:3253

av **Anders Hansson (M)**

Tolkkostnader

Förslag till riksdagsbeslut

Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att förändra reglerna kring betalning av kostnader för tolk i syfte att öka medfinansieringsgraden för den som anser sig vara i behov av tolk och tillkännager detta för regeringen.

Motivering

Kostnaderna för tolkning inom hälso- och sjukvården, socialtjänsten, våra statliga myndigheter och inom rättsväsendet har ökat drastiskt under de senaste åren. Förvaltningslagens 8 § fastslår att när en myndighet har att göra med någon som inte behärskar svenska eller som är allvarligt hörsel- eller talskadad, bör myndigheten vid behov anlita tolk. Kostnaderna för tolk betalas av allmänna medel.

Migrationsverket betalade under år 2014 ut 120 miljoner kronor för tolkkostnader. Arbetsförmedlingen uppger att de under 2014 utbetalat cirka 174 miljoner kronor. Därtill bör läggas utgifter som andra myndigheter som till exempel Försäkringskassan, Skatteverket, Polisen, Tullverket med flera, har för tolkar i sin verksamhet. Det är inte orimligt att förvänta sig att kostnaderna för tolkar, med anledning av pågående flyktingkris, kommer att öka väsentligt framöver.

Rätten till tolk är en grundläggande rättighet för att en individ på bästa sätt skall kunna vara en del av samhället. En patient måste till exempel förstå vad en läkare eller sjuksköterska säger, en misstänkt måste förstå de anklagelser som riktas mot densamme och myndighetspersonal måste kunna avge beslut som berörd klient förstår. Många anser nog också att detta förfarande är riktigt. Frågan som måste diskuteras är dock när kostnaderna för tolk endast bör åläggas det allmänna?

Få kan argumentera mot att en nyanländ flykting är i stort behov av tolk och att det allmänna bör ta kostnaden. Men hur är det med en person som varit i Sverige i kanske tre, tio eller flera år? Är det då fortfarande rimligt att skattemedel bekostar hela kostnaden för tolk?

Kostnaden för anlitan av tolk ska i större utsträckning åläggas den enskilde om denne haft möjlighet och skälig tid på sig att lära sig svenska språket. Detta medför

såväl ett större incitament för personen att skyndsamt lära sig svenska språket som att statens ökande tolkkostnader kan begränsas.

Rätten till tolk bör fortsatt vara en grundläggande rättighet, men det är orimligt att den rättigheten inte begränsas till dem som är i faktiskt behov av hjälp eller som inte har möjlighet att påverka sin egen situation i syfte att minimera behovet av tolk. Genom ökade incitament att lära sig svenska och därmed klara sig utan tolk vinner såväl individen som samhället.

Anders Hansson (M)